

Arrest

nr. 57 558 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Zottegem, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Zottegem van 10 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 13 juli 2010 een aanvraag tot inschrijving te hebben gericht aan het gemeentebestuur van Zottegem als familielid van een burger van de Unie, overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 november 2010 neemt de burgemeester van de gemeente Zottegem de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 november 2010. Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52,§3,

van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 13/07/2010

door H.A. (...)
geboren te J.S. (...) (Albanië), op (...),
van Albanese nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen dagen.

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 13/07/2010 om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Heeft volgende documenten niet voorgelegd : Bewijs dat de betrokkenen een jaar voor de aanvraag samengewoond te hebben bewijs dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben bewijs dat betrokkenen mekaar 2 jaar kennen en dat ze mekaar gedurende die 2 jaar minimum 3 keer ontmoet hebben gedurende 45 dagen“

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/72, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) dient de verwerende partij aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat aan de verwerende partij op 10 december 2010 aangetekend met ontvangstbewijs -afgetekend op 13 december 2010- een afschrift van het verzoekschrift werd betekend en dat zij ervan in kennis werd gesteld dat zij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratieve dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat noch een nota met opmerkingen, noch een administratief dossier werd neergelegd.

Er dient derhalve toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekster vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de oproeping om te verschijnen op de terechtzitting op 21 januari 2011 aangetekend werd verstuurd naar de woonplaats van de verwerende partij, zijnde Markt 1, 9620 Zottegem. Uit de gegevens van de Post blijkt dat deze aangetekende zending op 24 januari 2011 te Zottegem is uitgereikt.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.
Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.
De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de

bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste onderdeel van haar enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en van het redelijkheidsbeginsel *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster citeert de bestreden beslissing en artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit waarna zij het volgende betoogt:

“Verzoeker stelt vast dat de wettelijke motivering van de beslissing verwijst naar artikel 51 par. 2 Vb (Vreemdelingenbesluit dd. 8 oktober 1981)’ Dit artikel heeft betrekking om een burger van de Unie.

Verzoeker heeft de Albanese nationaliteit. Voor zover verzoeker zich kan herinneren is ALBANIË nog steeds geen lid van de Europese Unie. Enkel haar aanvraag tot lidmaatschap tot de Unie werd enkele maanden geleden in overweging genomen. Doch niet meer dan dat.

Zodoende kan de motivering in de beslissing niet verwijzen naar artikel 51 par. 2 Vreemdelingenbesluit. Dit artikel is helemaal niet van toepassing op verzoeker.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat aan de voorwaarde van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet is voldaan. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Artikel 3 van de wet van 1991 heeft het aldus ook over de juridische overwegingen. Zoals hierboven gezegd kan artikel 51 par. 2 geen toepassing hebben op verzoeker gezien zij geen burger van de Unie is. Derhalve is de beslissing gestoeld op een verkeerde juridische overweging.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar annulatie bevoegdheid de taak om de wettelijkheid van de bestreden beslissing na te gaan. Derhalve dienen dat ook de wettelijke regels correct te worden toegepast. Indien de beslissing gestoeld is om een verkeerde juridische regel dient te beslissing door de Raad te worden vernietigd. Het kan niet dat een beslissing in het juridisch verkeer blijft bestaan die verkeerdelijk juridisch gemotiveerd is.

Bovendien is de taak van de Raad eveneens om een prikkel te geven aan de administraties om hun beslissingen op een correcte wijze te motiveren. Doen zij dit niet dient de Raad deze beslissingen nietig te verklaren.

Derhalve dient de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in rechte op een verkeerde rechtsgrond werd gesteund, met name op artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoekster kent aldus de juridische overwegingen. Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het middel blijkt dat verzoekster ook de feitelijke overwegingen kent doch het er niet mee eens is. Verzoekster voert dan ook eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing motiveert: *“In uitvoering van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 13/07/2010 door (...) geboren te (...) op (...), van Albanese nationaliteit geweigerd”,* waarna verweerder de redenen van de beslissing verder uiteenzet.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit en dat verweerder er wel degelijk vanuit is gegaan dat verzoeker zelf geen burger van de Unie is. Dit blijkt ook uit artikel 52 §3 van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

“§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, (...)

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoekster stelt evenwel terecht vast dat de bestreden beslissing verder in de motivering wijst op artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, waarbij aan verzoekster een bijkomende maand wordt verleend om alsnog de vereiste documenten over te maken. Verzoekster stelt terecht vast dat dit artikel uitsluitend van toepassing is op burgers van de Unie en zij als Albanees onderdaan hier dus niet onder valt. De Raad stelt evenwel vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster een vierde maand de tijd werd gegeven voor het neerleggen van de nodige bewijsstukken, daar verzoeksters aanvraag werd ingediend op 13 juli 2010 en de beslissing dateert van 10 november 2010. Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit voorziet in geen extra termijn voor niet burgers van de Unie, zodat de Raad vaststelt dat het in verzoeksters voordeel was dat verweerder verkeerdelijk een extra termijn van een maand heeft toegekend teneinde de nodige stukken neer te leggen. Verzoekster toont niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden door de extra termijn die haar werd toegekend, zodat de loutere vaststelling dat verzoekster een extra maand de tijd werd gegeven op grond van artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit niet kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster toont met haar betoog ook niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een foute rechtsgrond nu de bestreden beslissing duidelijk is uitgegaan van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, dat wel degelijk van toepassing is op familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, juncto het redelijkheidsbeginsel of artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 51, § 2 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.3. In een tweede onderdeel van haar middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet juncto de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het *“zorgvuldigheidsbeginsel waardoor de administratie tot een onredelijke beslissing is gekomen”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De beslissing stelt tevens dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd dat ze 1 jaar heeft samengewoond met Ch. S. (...).

Verzoeker wenst op te merken dat zij op 1 maart 2010 voor de gemachtigde ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente ZOTTEGEM een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgelegd (stuk 2).

De gemeentelijke diensten zijn hiervan wel degelijk van op de hoogte. Dit staat als een paal boven water.

Tevens wenst verzoeker te verwijzen naar het uittreksel het bevolkings-, vreemdelingen- en wachtregister dd. 13 oktober 2010 en haar attest van woonst (stuk 3).

Hieruit blijkt dat verzoeker al sedert 2 oktober 2009 woonachtig is te ZOTTEGEM. Zij is zich inderdaad in ZOTTEGEM gaan vestigen om dicht bij de Heer Ch.S. (...) te verblijven.

Derhalve kan er vanuit gegaan worden dat verzoeker en de heer Ch.S (...) een relatie hadden vanaf 2 oktober 2009. Het is maar meer dan normaal dat verzoeker niet vanaf het ogenblik zij in contact komt met de heer Ch.S (...) al bij hem gaat samenwonen. Verzoeker wenst eerst de kat uit de boom te kijken en na te gaan of zij beiden wel passen bij elkaar. Inderdaad. verzoeker stelde vast dat het heel goed klikte en heeft zich op 1 februari 2010 gaan vestigen op het adres van Ch.S (...) (stuk 3).

De stukken waarnaar verzoeker hier naar verwijst bevinden zich uiteraard in het administratief dossier, minstens heeft de gemeente ZOTTEGEM kennis van deze documenten. Deze documenten zijn echter enkel en alleen te verkrijgen bij de gemeente zelf en dus niet bij een of andere instelling.

Een zorgvuldig handelend overheidsbestuur, die zou handelen als een goede huisvader en waarvan verwacht mag worden dat zij kennis heeft van stuk 2 en 3 gezien kunnen hebben dat verzoeker en Ch.S (...) een relatie hadden vanaf 2 oktober 2009 die in een feitelijke samenwoning heeft geresulteerd op 1 februari 2010 en in een wettelijke samenwoning vanaf 1 maart 2010.

Verzoeker heeft ten tijde de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie en ten tijde dat de bestreden beslissing aan haar werd betekend verwezen naar stuk 2 en 3. Doch het stadsbestuur heeft haar een op 10 november 2010 een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Gezien het feit dat het stadsbestuur kennis had van de stukken waaruit haar duurzame relatie blijkt is de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk. Had het stadsbestuur gehandeld met de nodige zorgvuldigheid zoals het van een goede huisvader mag worden verwacht, had het stadsbestuur niet tot de bestreden beslissing gekomen. Had het stadsbestuur op haar computers gekeken meer bepaald naar het Rijksregister alwaar zij met enkele muisklikken op kunnen hadden zij kunnen merken dat verzoeker wel gelijk een relatie hadden.

Het grens toch aan het kennelijk onredelijke dat verzoeker steeds zij op het stadsbestuur aankomt dient te verwijzen naar haar zelfde stukken. Temeer grenst dit aan het onredelijke gezien het stadsbestuur deze stukken in haar bezit heeft.

Gezien de beslissing genomen wordt op 10 november 2010 terwijl blijkt dat verzoeker en Ch.S (...) een relatie hadden vanaf 2 oktober 2009 blijkt dat verzoeker wel degelijk een duurzame relatie had die meer dan 1 jaar duurt. Artikel 40bis par. 2 2° stelt:

voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens 1 jaar duurt ...

Door het onzorgvuldig handelen van het stadsbestuur heeft dit stadbestuur de inhoud van artikel 40bis par. 2 2° miskent. Verzoeker kan aldus duidelijk een relatie aantonen die minstens 1 jaar duurt.

Derhalve kan er geen toepassing worden gemaakt van artikel 52 par. 3 Vb gezien verzoeker wel gelijke verwezen heeft naar de stukken 2 en 3 en dat er van een zorgvuldig handelend stadsbestuur verwacht mag worden dat ze kennis neemt van de stukken die hij haar in het bezit zijn.

Derhalve is de bestreden beslissing gericht door een miskenning van artikel 40 bis par. 2 2° doordat het stadsbestuur zich niet de moeite heeft genomen en dus onzorgvuldig heeft gehandeld door geen kennis te nemen van documenten die zij in bezit heeft daardoor heeft het stadsbestuur verkeerdelijk toepassing gemaakt van artikel 52 par. 3 Vb zodoende dat de beslissing kennelijk onredelijk is waardoor ze conform de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden nietig verklaard."

3.4. Het wordt niet betwist dat verzoekster op 13 juli 2010 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, met name in functie van haar partner met wie zij een wettelijke samenwoning is aangegaan. Uit bovenstaande bespreking blijkt ook dat verweerder de bestreden beslissing genomen heeft op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit in uitvoering van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)*

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren

geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongetrouwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, luidt als volgt:

"§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In casu stelt zich dus niet de vraag of de bijgebrachte bewijzen als voldoende kunnen worden beschouwd, doch wel de vraag of verzoekster alle vereiste bewijsdocumenten heeft neergelegd.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat zij bij haar aanvraag een verklaring van wettelijke samenwoning, gedateerd op 1 maart 2010 heeft neergelegd. Daarnaast wijst zij op een uittreksel uit het bevolkings-, vreemdelingen- en wachtregister van 13 oktober 2010 en haar attest van woning, waaruit blijkt dat zij sedert 2 oktober 2009 woonachtig is in Zottegem en zij aldus sinds 2 oktober 2009 een relatie hebben. Zij geeft zelf aan dat zij deze twee laatste stukken pas heeft bijgebracht op het ogenblik dat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht. Zij is evenwel de mening toegedaan dat verweerder kennis had of had moeten hebben van deze stukken nu deze documenten enkel en alleen te verkrijgen zijn bij de gemeente zelf.

De Raad stelt vast dat verzoekster zelf aangeeft dat zij bij haar aanvraag louter haar verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op 1 maart 2010 heeft neergelegd. Uit dit attest blijkt dat verzoekster een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet met name haar wettelijke samenwoning die werd afgesloten op 1 maart 2010. Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vereist het voorleggen van verschillende bewijsstukken, met name een geregistreerd partnerschap, leeftijd en een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster toont met haar verzoekschrift aan dat zij kennis heeft van de verplichting verschillende bewijzen bij te brengen. De Raad stelt vast dat verzoekster enkel het bewijs van een wettelijk geregistreerd partnerschap heeft ingediend door middel van het attest van wettelijke samenwoning. Verzoekster heeft echter nagelaten om de overige bewijzen bij te brengen. Ook van verzoekster mag verwacht worden dat zij zorgvuldig te werk gaat en alle gevraagde bewijzen naar voor brengt, teneinde een zorgvuldige behandeling van haar dossier door de administratieve overheid mogelijk te maken. Verzoekster geeft aan de 'overige' bewijzen voor het eerst te hebben neergelegd op 13 oktober 2010 zodat verweerder terecht motiveerde dat verzoekster *"Heeft volgende documenten niet voorgelegd : Bewijs dat de betrokkenen een jaar voor de aanvraag samengewoond te hebben bewijs dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben bewijs dat betrokkenen mekaar 2 jaar kennen en dat ze mekaar gedurende die 2 jaar minimum 3 keer ontmoet hebben gedurende 45 dagen."*

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder kennis had of kennis diende te hebben van deze stukken nu deze enkel en alleen bij de gemeente kunnen worden opgevraagd. De Raad wijst erop dat bij gebreke aan een wettelijke regeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Het komt dienvolgens aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen, toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat verwerende partij een onderzoek naar verzoeksters persoonlijke situatie dient te voeren. Het is aldus aan verzoekster om het uittreksel van het bevolkings-, vreemdelingen- en wachtregister of een attest van woning naar voor te brengen indien zij de mening is toegedaan dat deze stukken het nodige bewijs kunnen leveren. Het loutere feit dat zij deze stukken bij de gemeente dient op te vragen, ontslaat verzoekster niet van de plicht om zelf het initiatief te nemen deze stukken voor te leggen, nu de bewijslast op haar schouders rust. Verweerder handelt niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig door niet in alle mogelijke registers te grasduinen op zoek naar een bewijs van verzoeksters stabiele en duurzame relatie.

Gelet op het feit dat verzoekster niet betwist dat zij deze documenten niet zelf naar voor heeft gebracht, maar er van uit gaat dat verweerder deze diende op te zoeken en er op deze manier kennis van kon

nemen, toont verzoekster niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen. De Raad stelt vast dat enkel het attest van wettelijke samenwoning naar voren werd gebracht ten bewijze van het geregistreerd partnerschap en dat verweerder op kennelijk redelijke wijze motiveerde dat verzoekster heeft nagelaten bewijzen naar voren te brengen in verband met haar duurzame en stabiele relatie.

Een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN